

LA UNIÓ FA LA MÀGIA

ÀNGELS CEREROLS
M. REMEI ALEMANY

ÀNGELS CEREROLS

Em costa reconèixer la mare en aquesta nina que tinc a casa, a qui s'ha de rentar i pentinar, donar de menjar, posar al llit i asseure en una cadira... em costa recordar com n'era, de riallera i d'alegre, quan fa tant de temps que no li sento la veu... enyoro les tisanes que preparava sempre que em trobava malament i la preocupació que sentia per mi...

Ella em va ajudar a ser el sóc: una metgessa que intenta evitar que la gent emmalalteixi o, com a mínim, que intenta pal·liar els estralls que provoca la malaltia.

M. REMEI ALEMANY

De petita jugava poc... però tenia el tresor dels meus llapis i feia "ninots".

Després, els estudis, un treball estable i una dèria: omplir els espais de lleure treballant imatges i colors.

I, a la fi, vaig obrir el taller de pintura a tothom, compartint la meva vocació amb els qui foren alumnes i avui són amics.

INTRODUCCIÓ

Com tants d'altres, aquest és un conte basat en fets verídics que té algunes coses inventades i que amaga un missatge.

Encara que ara només siguin figures desdibuixades, la Teresa, la Ivonne, la Isabel i la Felícula existeixen i van ser tal i com s'explica en el conte. També són reals les seves filles. La cadira, les tisoires, la roba de colors bonics i el pot de les herbes són imaginaris. Però, la màgia, que sorgeix del treball conjunt d'aquestes quatre dones a qui les ha unit la malaltia de la seva mare, és ben real.

El missatge és clar: tots tenim algun recurs màgic que ens pot ajudar a fer front a les adversitats, però moltes vegades ni tan sols ho sabem, que el tenim.

Per descobrir-lo i perquè ens mostri el seu poder, l'hem de compartir.

Aquest conte va dedicat a les meves companyes, les filles de la Teresa, la Ivonne i la Isabel, amb qui vam crear Llambrusca -Alzheimer Penedès-, i per extensió, també el dedico a tots els qui treballen en associacions perquè segueixin unint esforços individuals i fent sorgir la màgia dels nostres recursos personals.

Àngels Cererols

21 de setembre del 2008

Dia Internacional de la malaltia d'Alzheimer

LA UNIÓ FA LA MÀGIA

Hi havia una vegada quatre dones que no es van arribar a conèixer mai però que, així i tot, van compartir una part de la seva vida.

Les quatre procedien de llocs molt diversos i els seus dies van transcórrer per camins diferents. Però el destí, o vés a saber què, va fer que aquests camins les portessin a una mateixa estació. Hi van arribar en moments diferents, però allà les quatre dones van agafar un tren estrany, fosc i desdibuixat que no duia la gent enlloc, sinó que, conforme avançava, embolicava tothom en una boira espessa. Les persones es confonien i es perdien. Per això, potser les quatre dones es van trobar alguna vegada, però no van ser-ne conscients.

La Teresa tenia una botiga. Era molt treballadora i no parava mai. Un dia, quan la seva filla petita estava a punt de casar-se, li va donar una cadira perquè se l'endugués a la seva nova llar. La frase: "...a banda de ser un record meu,..." va quedar inacabada perquè una clienta la va cridar des de la botiga i ella va sortir corrents per atendre-la. La seva filla, que aquells dies també anava una mica atabalada amb tots els preparatius del casament, va agafar la cadira, la va posar amb el munt de coses que estava empaquetant i no va pensar més a preguntar a la seva mare per què li havia regalat.

A la seva nova casa, la cadira no lligava amb el mobiliari, però li va....

